

OD ISTE AUTORKE

Pedeset nijansi – Siva
Pedeset nijansi – Mračnije
Pedeset nijansi – Oslobođeni
Grej
Mračnije

EL DŽEJMS

GOSPOĐIN

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

E L James

THE MISTER

Copyright © 2019 by Erika James Limited

Translation copyright © 2019 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Tiji Elbi

*Hvala na mudrosti, snazi, dobrom raspoloženju
i zdravom razumu, ali prvenstveno na ljubavi*

pomoć
imenica

1. potpora, podrška

„Dobrotvorne organizacije pružaju pomoć ugroženima.“

ENGLISKI *zastarelo*

2. žena unajmljena da redovno sprema kuću

„Moja *pomoć* dolazi svakog dana...“

Prolog

Ne. Ne. Ne. Ne crnilo. Ne crnilo što guši. Ne plastična kesa. Obuzima je strava, ostaje bez vazduha. Ne mogu da dišem. Ne mogu da dišem. Metalni ukus straha ispunjava joj usta. Moram ovo da uradim. To je jedini način. Ne mrdaj. Smiri se. Diši polako. Diši plitko. Baš kao što je rekao. Ovo će se uskoro završiti. Završiće se i onda ću biti slobodna. Slobodna. Slobodna.

Hajde. Sad. Trči. Trči. Trči. Hajde. Ona trči brzo, nezaustavljivo, ne osvrćući se. Strah je goni dok obilazi malobrojne kupce u ovaj kasni čas. Sreća je prati: automatska vrata su otvorena. Ona juri ispod napadnih prazničnih ukrasa i izbija na parkiralište. Hita dalje između parkiranih vozila i zalazi u šumu. Trči da sačuva goli život, niz usku zemljanu stazu pa kroz šipražje iako je grane udaraju po licu. Trči iako joj se čini da će joj pluća pući. *Hajde. Hajde. Hajde. Ne zaustavljaj se.*

Hladno. Hladno. Previše hladno. Ošamućena je od iscrpljenosti. Iscrpljenosti i hladnoće. Vetar fijuče kroz granje, kroz

njenu odeću, prodire joj do kostiju. Sklupčala se ispod jednog grma i utrnulim šakama skupila suvo lišće ne bi li se ugrijala. *San*. Potreban joj je san. Leži na hladnoj, tvrdoj zemlji, preumorna da oseća strah, preumorna da bi plakala. *Ostale devojke. Jesu li uspele da se spasu? Zatvara oči. Jesu li pobegle? Samo da budu slobodne. Samo da im bude toplo... Kako li je došlo do ovoga?*

Budi se. Leži između kanti za smeće, pokrivena je novinama i kartonom. Drhti. Mnogo joj je hladno. Ali mora da nastavi dalje. Ima adresu. Zahvaljuje bogu u koga je njena baka verovala što ima adresu. Drhtavim prstima razvija papir. Mora da ode tamo. Odmah. Odmah. *Odmah*.

Nogu pred nogu. Hoda. To je sve što može. Koračaj. Koračaj. *Koračaj*. Spava u haustoru. Budi se i hoda dalje. Hoda. Pije vodu sa česme u *Mekdonaldu*. Miris hrane je neodoljiv.

Hladno joj je. Stomak je boli od gladi. Ona hoda i hoda, prateći mapu. Ukradenu mapu. Ukrala ju je u prodavnici. Prodavnici okićenoj svećicama u kojoj su puštali božićne pesme. Drži taj papir s ono malo snage što joj je ostalo. Iskrgan je i iscepan jer ga danima krije u čizmi. *Umorna*. Mnogo je umorna. *Prljava*. Tako je prljava, smrznuta i preplašena. To mesto joj je jedina nada. Podiže drhtavu ruku i pritiska zvono.

Magda je očekuje. Njena majka joj je pisala. Dočekuje je raširenih ruku. I brzo uzmiče. *Pobogu, dete. Šta ti se desilo? Očekivala sam te prošle nedelje!*

Prvo poglavlje

Neobavezan seks ima mnogo prednosti. Bez obaveza, bez očekivanja i bez razočaranja. Samo moram da im zapamtim imena. Koja je bila poslednji put? Džodžo? Džin? Džodi? Kako god. Ta devojka bez imena mnogo je galamila kako u krevetu tako i van njega. Ležim i zurim u odraz Temze koji poigrava na tavanici. Ne mogu da spavam. Previše sam nemiran da bih zaspao.

Večeras je to Kerolajn. Ona ne spada u bezimene devojke za kresanje. Nikad neće biti deo te grupe. Gde mi je pamet bila, dođavola? Zatvaram oči i pokušavam da ućutkam uporni glas koji zapitkuje koliko je pametno što sam spavao s najboljom prijateljicom... ponovo. Ona drema pored mene, vitkog tela okupanog srebrnom svetlošću januarskog meseca, nogu isprepletenih s mojim i glave naslonjene na moje grudi.

Ovo je naopako, skroz naopako. Prelazim dlanom po licu ne bih li tako ugušio prezir prema sebi. Kerolajn se meškolji. Probudio sam je. Jedan manikirani nokat klizi mi preko stomaka pa kruži oko pupka. Osećam kako se pospano smeška

dok joj prsti klize prema mojim stidnim dlakama. Hvatam je za ruku i podižem je do usana. „Nismo li pravili dovoljno gluposti za jedno veče, Karo?“ Ljubim joj prste kako bih ublažio žaoku odbijanja. Umoran sam i malodušan zbog dosadne, neželjene griže savesti od koje mi se stomak prevrće. Ovo je Kerolajn, zaboga, moja najbolja prijateljica i žena mog brata. Bivša žena.

Ne. Nije bivša žena. Bratovljeva udovica.

Tako tužna, usamljena reč za tužno, usamljeno stanje.

„O, Maksime, molim te. Nateraj me da zaboravim“, šapuće i spušta mi topao, vlažan poljubac na grudi. Sklanja kosu s lica kako bi me pogledala kroz duge trepavice. Oči joj sijaju od potrebe i tuge.

Obuhvatam joj lepo lice i odmahujem glavom. „Ne bi trebalo to da radimo.“

„Nemoj.“ Stavlja mi prst na usne da me učutka. „Molim te, potrebno mi je.“

Zastenjem. Goreću u paklu.

„Molim te“, preklinje me.

Dođavola. Već sam u paklu.

I zato što i ja patim – zato što i meni nedostaje – a Kerolajn je spona s njim, spuštam usne na njene i prevrćem je na leđa.

Budim se u sobi okupanoj jarkim zimskim suncem od kojeg škiljim. Okrećem se i odahnem jer je Kerolajn otišla, ostavivši ukus kajanja – i poruku na jastuku.

Večera s tatom i kravom od njegove druge žene?

Molim te, dođi.

I oni pate.

VT cmok

Jebiga.

Ne želim ovo. Zatvaram oči, zahvalan što sam sâm u svom krevetu i zadovoljan, uprkos našim noćnim aktivnostima, što smo odlučili da se vratimo u London dva dana posle sahrane.

Kako li je sve izmaklo kontroli?

Samo piće pre spavanja, rekla je, a ja sam zurio u njene krupne plave oči ispunjene tugom i znao sam šta želi. Tako me je pogledala i one noći kad smo saznali za Kitovu nesreću i preranu smrt. Pogled kojem tad nisam mogao da odolim. Toliko puta umalo nismo prešli granicu, ali te noći sam se prepustio sudbini i s nepogrešivim osećajem neminovnosti kresnuo bratovljevju ženu.

I sad smo to ponovo uradili, samo dva dana nakon što je Kit sahranjen.

Mrštim se prema tavanici. Nema sumnje, grozan sam čovek. Ali ni Kerolajn nije ništa bolja. Ona bar ima opravdanje: ožalošćena je, plaši se za budućnost i ja sam joj najbolji prijatelj. Kome drugom da se obrati kad joj je teško? Samo sam previše doslovno *tešio* ožalošćenu udovicu.

Gužvam njenu poruku i bacam je na parket. Kotrlja se ispod kauča pokrivenog gomilom moje odeće. Lelujave senke lebde iznad mene, svetlost i tama kao da me začikavaju. Zatvaram oči kako ih ne bih gledao.

Kit je bio dobar čovek.

Kit. Dragi Kit. Svima je bio miljenik – čak i Kerolajn; njega je izabrala, na kraju krajeva. Nezvana slika Kitovog jadnog, slomljenog tela ispod čaršava u bolničkoj mrtvačnici navire mi u glavu. Duboko udišem, pokušavajući da odagnam uspomenu. Pravi mi se knedla u grlu. Zaslužio je bolje od drage Karo i mene – brata probisveta. Nije zaslužio ovu... izdaju.

Jebiga.

Ma koga zavaravam?

Kerolajn i ja zaslužujemo jedno drugo. Ona me je zadovoljila, baš kao i ja nju. Punoletni smo, a oboje smo bili saglasni i *zvanično* smo slobodni. Dopada joj se. Meni se dopada i to je ono što najbolje radim: seks s napaljenim, lepim devojkama u gluvo doba noći. To mi je omiljena razbibriga i omogućava mi da radim nešto – da radim nešto s nekim. Zbog tucanja sam u formi, a kad je devojka na vrhuncu strasti, saznam sve što je potrebno o njoj – kako da je nateram da se oznoji i da li vrišti ili plače dok doživljava orgazam.

Kerolajn plače.

Kerolajn je upravo ostala bez muža.

Sranje.

A ja sam ostao bez starijeg brata, jedine svetlosti koja me je vodila poslednjih nekoliko godina.

Sranje.

Zatvaram oči jer pred sobom ponovo vidim Kitovo bledo, mrtvo lice. Njegova smrt ostavila je zjapeću prazninu u meni.

Nenadoknativ gubitak.

Zašto li je, dođavola, vozio motor te ledene noći? Nepojmljivo je. Kit je – bio je – razborit, čovek na koga se možeš osloniti, oličenje pouzdanog čoveka. On je osvetlao obraz porodice i potvrdio njen ugled, ponašao se odgovorno. Radio je u centru i pritom vodio veliki porodični posao. Nije se ponašao ishitreno niti je vozio kao manijak. Bio je odgovoran brat. Bio je na uzlaznoj putanji, ne na silaznoj. Nije bio bludni sin kao ja. Ne, ja sam Kitova sušta suprotnost. Ja sam stručan samo za to da budem crna ovca porodice. Niko nikad nije očekivao bilo šta od mene, pobrinuo sam se za to. Oduvek je tako.

Sedam, natmuren na jarkoj jutarnjoj svetlosti. Vreme je da odem u teretanu u podrumu. Trčanje, tucanje, mačevanje – to me održava u formi.

* * *

Teško dišem dok mi muzika trešti u ušima i znoj curi niz leđa. Bat mojih stopala na traci za trčanje pomaže mi da priblerem misli dok guram telo do krajnjih granica. Kad trčim, uglavnom sam usredsređen i zahvalan što osećam bar *nešto* – pa makar to bio samo bol jer mi se čini da će mi pluća pući i noge otpasti. Danas ne želim da osećam ništa, ne posle ove sjebane nedelje. Želim samo fizički bol od naprezanja. Ne bol zbog gubitka.

Trči. Diši. Trči. Diši.

Ne razmišljaj o Kitu. Ne razmišljaj o Kerolajm.

Trči. Trči. Trči.

Posustajem i traka usporava. Džogiram poslednjih nekoliko metara posle sprinta od osam kilometara i grozničave misli se vraćaju. Prvi put posle više godina, čeka me mnogo toga da uradim.

Pre Kitove smrti, provodio sam dane oporavljajući se od prethodne noći i smišljajući zabavu za sledeću. I to je bilo sve. Takav mi je bio život. Ne volim da ispitujem prazninu svog postojanja. Ali duboko u sebi znam koliko sam beskoristan. Pošto sam dobio pristup pozamašnom fondu kad sam napunio dvadeset jednu godinu, nisam radio nijedan dan u životu. Za razliku od svog starijeg brata. On je marljivo radio, ali nije ni imao izbora.

Međutim, današnji dan biće drugačiji. Ja sam izvršilac Kitove oporuke, što je sprdnja. Siguran sam da se poslednji smejaio zato što je izabrao *mene* – ali pošto je sahranjen u porodičnoj grobnici, oporuka mora da se pročita i da se... pa, izvrši.

A Kit je umro bez naslednika.

Traka se zaustavlja i stresam se. Ne želim da razmišljam o posledicama. Nisam spreman za to.

Uzimam ajfon, prebacujem peškir oko vrata i trčim do svog stana na šestom spratu.

Skidam sve sa sebe, bacam odeću na pod spavaće sobe i ulazim u kupatilo. Dok perem kosu pod tušem, razmišljam kako da se postavim prema Kerolajn. Poznajemo se od osnovne škole. Prepoznali smo srodne duše jedno u drugom i to nas je zbližilo, trinaestogodišnje učenike internata čiji su roditelji bili razvedeni. Bio sam nov i ona me je uzela pod svoje okrilje. Postali smo nerazdvojni. Bila je moja prva ljubav i to će uvek ostati, prva devojka koju sam kresnuo... što je bilo katastrofalno. Godinama kasnije izabrala je mog brata umesto mene. Ali uprkos svemu tome ostali smo dobri prijatelji i držali smo ruke k sebi – sve do Kitove smrti.

Sranje. Moram da prestanem. Ne želim nevolje niti su mi potrebne. Ozbiljne zelene oči uzvraćaju mi pogled dok se brijem. *Nemoj uprskati s Kerolajn. Nemaš mnogo prijatelja, a ona ti je najbolja prijateljica. Razgovaraj s njom. Urazumi je. Zna da nismo jedno za drugo.* Klimam glavom svom odrazu jer se osećam odlučnije u vezi s njom pa spiram penu s lica. Bacam peškir na pod i odlazim u garderobu. Uzimam crne farmerke s gomile u plakaru. Odahnem kad na vešalicama vidim sveže ispeglanu belu košulju i crni sako tek stigao sa hemijskog čišćenja. Danas moram da ručam s porodičnim advokatima. Obuvam čizme i uzimam kaput da se zaštitim od hladnoće.

Sranje, danas je ponedeljak.

Kristina, moja prastara spremačica iz Poljske, doći će kasnije da pospremi. Vadim novčanik, ostavljam novac na stolu u predsoblju, uključujem alarm i izlazim iz stana. Zaključavam pa obilazim lift i silazim stepenicama.

Vazduh na pristaništu Čelsija čist je i leden, naružen samo parom koja mi izlazi iz usta od hladnoće. Gledam preko tmurne sive Temze s druge strane ulice u Pagodu mira na naspramnoj obali. To je ono što želim, mir, ali verovatno ga neću uskoro dobiti. Nadam se da ću čuti odgovore na neka pitanja na ručku. Podižem ruku da zaustavim taksi, ulazim i govorim vozaču da me odveze do Mejfera.

Smeštena u veličanstvenom džordžijanskom zdanju u Bruk stritu, advokatska kancelarija *Pavel, Marmont i Hofman* zastupa moju porodicu od 1775. „Vreme je da odrastem“, mrmljam sebi u bradu i otvaram kitnjasta drvena vrata.

„Dobar dan, gospodine.“ Mlada recepcionerka se široko osmehuje dok joj maslinasta put poprima ružičastu primesu. Lepa je, na neupadljiv način. U normalnim okolnostima bih joj začas uzeo broj telefona, ali nisam došao zbog toga.

„Imam sastanak s gospodinom Radžom.“

„Vaše ime?“

„Maksim Treveljan.“

Prelazi pogledom po monitoru. Zatim odmahuje glavom i mršti se. „Sedite, molim vas.“ Pokazuje rukom na dva smeđa kožna kauča u čekaonici s drvenom oplatom. Smeštam se na bliži i uzimam jutrošnji *Fajnenšel tajms*. Recepcionerka užurbano priča telefonom, a ja prelazim pogledom po naslovnici iako ne razumem ništa. Podižem glavu i vidim da je Radža izašao da me lično pozdravi. Prilazi mi s ispruženom rukom.

Ustajem.

„Lorde Trevetiče, primite moje iskreno saučešće“, kaže dok se rukujemo.

„Samo Trevetik, molim vas“, odgovaram. „Tek treba da se naviknem na bratovljevu titulu.“

Moju titulu... odsad.

„Naravno.“ Gospodin Radža klima glavom s učtivim poštovanjem koje mi ide na živce. „Pođite sa mnom, molim vas. Ručaćemo u trpezariji za partnere, a moram reći da imamo jedan od najboljih vinskih podruma u Londonu.“

Opčinjeno zurim u plamen koji poigrava u kaminu u mom klubu u Mejferu.

Grof od Trevetika.

To sam ja. Sad.

Neshvatljivo je. Raspamećujuće.

Kako sam samo zavideo bratu na tituli i položaju u porodici kad sam bio mlađi. Kit je od rođenja bio povlašćeno dete, pogotovo za našu majku, ali on je bio naslednik, a ne rezervni sin. Po rođenju je dobio titulu vikonta Portouana i postao dvanaesti grof od Trevetika s dvadeset godina kad je otac iznenada umro. S dvadeset osam godina, ja sam srećni trinaesti nosilac titule. Iako sam žudeo za njom i svime što je prati, sad kad je moja, osećam se kao uljez u bratovljevom svetu.

Kresnuo si njegovu groficu sinoć. Više si od uljeza.

Otpijam gutljaj glenrotsa i podižem čašu. „Nazdravlje“, šapućem, smeškajući se zbog ironije. Glenrots je bio očevo omiljeni viski, zatim bratovljev – a od danas je to piće iz 1992. moje omiljeno.

Ne mogu da odredim tačan trenutak kad sam se pomirio s Kitovim nasleđstvom kao i s njim, ali mislim da sam imao osamnaest-devetnaest godina. On je dobio titulu i osvojio je devojkicu, a ja sam to morao da prihvatim. Ali sad je sve moje. Sve.

Čak i tvoja žena. Pa, bar je noćas bila.

Ironija je što Kit nije ništa zaveštao Kerolajn.

Baš ništa.

Toga se pribojavala.

Kako je mogao da bude tako neodgovoran? Sastavio je novu oporuku pre četiri meseca, ali nije obezbedio ženu. Bili su venčani samo dve godine...

Gde li mu je pamet bila?

Naravno, Kerolajn može da ospori testament. Ko bi je krivio?

Prelazim dlanom po licu.

Šta da radim?

Telefon mi zapišti.

GDE SI?

Poruka od Kerolajn.

Isključujem ton na telefonu i naručujem još jedno piće. Ne želim da je vidim večeras. Hoću da se izgubim u drugoj devojci. Novoj devojci. Devojci za koju me ništa ne vezuje, a možda šmrknem i malo koke. Podižem telefon i otvaram *Tinder*.

„Maksime, stan ti je prelep.“ Ona gleda mutnu Temzu obasjanu svetlom iz Pagode mira. Prihvatam njen kaput i prebacujem ga preko naslona kauča.

„Piće ili nešto jače?“, pitam. Nećemo se dugo zadržati u dnevnoj sobi. Kao na mig, prebacuje sjajnu crnu kosu preko ramena i prodorno me gleda očima boje lešnika uokvirenim crnom olovkom.

Oblizuje našminkane usne, izvija obrvu i pita: „Nešto jače?“ Glas joj je zavodnički. „Šta piješ?“

Ah... nije shvatila nagoveštaj. Dakle, ništa od koke, ali ona kao da je nestrpljivija od mene. Približavam joj se i ona krivi glavu kako bi me gledala u oči. Vodim računa da je ne dodirnem.

„Nisam žedan, Heder“, odgovaram tiho, zadovoljan što sam zapamtio kako se zove. Ona guta knedlu i rastvara usne.

„Ni ja“, šapuće. Izazovan osmeh penje joj se do očiju.

„Šta hoćeš?“ Gledam kako spušta pogled na moje usne. To je poziv. Čekam trenutak, tek toliko da se uverim jesam li dobro razumeo signal, pa se naginjem da je poljubim. Veoma ovlaš – usne na usnama – pa se povlačim.

„Mislim da znaš šta hoću.“ Podiže ruku da mi prođe prstima kroz kosu pa me vuče natrag prema toplim usnama. Imaju ukus brendija s blagim daškom cigareta. To mi smeta. Ne sećam se da sam u klubu video kako puši. Privlačim je k sebi. Jednom rukom je držim oko struka dok drugom prelazim po bujnim oblinama. Ima uzan struk i velike, čvrste grudi koje naslanja na moje. Pitam se je li im ukus lep koliko i dodir. Šaka mi klizi do njenog dupeta dok je vatrenije ljubim, istražujući joj usta.

„Šta hoćeš?“ šapućem joj na usnama.

„Tebe“, odgovara zadihano i ubrzano. Uzbuđena je. Mnogo. Otkopčava mi košulju. Stojim nepomično dok mi je svlači s ramena i pušta da padne na pod.

Da li da je uzmem ovde ili na krevetu? Želja za udobnošću odnosi prevagu i uzimam je za ruku. „Dođi.“ Nežno je povučem i ona polazi za mnom iz dnevne sobe pa hodnikom do spavaće.

Soba je uredna, kao što sam i znao da će biti.

Hvala bogu na Kristini.

Palim lampe na noćnim stočićima i vodim je prema krevetu. „Okreni se.“

Heder odmah poslušā, ali malo se zanosi na visokim potpeticama. „Polako.“ Prebacujem joj ruku oko ramena i privlaćim je k sebi pa joj okrećem glavu kako bih joj video oči. Prikovane su za moje usne, ali podiže pogled prema meni. Oči joj sijaju. Bistre su. Usredsređene. Dovoljno trezne. Pripijam joj usne uz vrat i jezikom probam nežnu, mirišljavu kožu. „Mislim da je vreme da legnemo.“ Otkopčavam kratku crvenu haljinu i svlačim joj je s ramena, zastavši kad je otkrila gornji deo grudi sputanih crvenim brusom. Prelazim palčevima po čipki. Heder zaječi i izvije leđa, isturivši grudi prema mojim dlanovima.

O, da.

Guram palčeve ispod tanke tkanine i kružim oko bradavica koje se krute. Ona stavlja ruke iza leđa i petlja s dugmadima na mojim farmerkama. „Imamo celu noć“, mrmljam. Puštam je i odmićem se, a haljina klizi s njenog tela i pada joj oko stopala.

Crvene tange otkrivaju lepo dupe.

„Okreni se. Hoću da te vidim.“

Heder prebacuje kosu preko ramena dok se okreće. Upućuje mi usplamteli pogled ispod poluspuštenih kapaka. Grudi su joj veličanstvene.

Osmehujem se. Ona mi uzvrća osmehom.

Ovo će biti zabavno.

Heder pruža ruke, grabi mi pojas farmerki i grubo me vuče prema sebi. Sjajne sise su joj ponovo pritisnute uz moje grudi. „Poljubi me“, promrmlja tiho, zapovednički. Prelazi jezikom po gornjim zubima i telo mi reaguje. Međunožje mi se kruti.

„Tvoja želja je za mene zapovest, gospo.“

Obuhvatam joj glavu, prolazim prstima kroz svilenkastu kosu i ljubim je, grublje ovog puta. Uzvrća mi, grabeći me za kosu dok nam se jezici sudaraju. Zastaje kako bi me

pogledala, požudno se smeškajući kao da me je tek sad primetila i dopada joj se ono što vidi. Potom ponovo grozničavo usnama traži moje.

Čoveče, baš me želi.

Veštim prstima mi otkopčava gornje dugme na farmerkama. Prasnem u smeh, hvatam je za ruke i nežno povlačim. Padamo na krevet.

Heder. Zove se Heder i čvrsto spava pored mene. Gledam na sat na noćnom stočiću. 5.15. Dobra je u krevetu, nema sumnje u to. Ali sad želim da ode. Koliko li ću morati da ležim ovde i slušam njeno tiho disanje? Možda je trebalo da odem kod nje kako bih mogao da zbrišem. Ali moj stan je bio bliži – i oboje smo bili nestrpljivi. Dok zurim u tavanicu, premotavam veče i pokušavam da se setim šta sam saznao o njoj, ako sam išta zapamtio. Radi na televiziji – „teliški“, kako je rekla – i ujutru mora na posao, a to svakako znači da će uskoro morati da krene? Živi u Patniju. Žešća je riba. I raspoložena za seks. Da, veoma raspoložena. Voli da leži na stomaku dok se tuca, tiha je dok svršava i ima nadarena usta kojima zna kako da oživi palog ratnika. Kita mi se budi pri toj uspomeni i pomišljam da je probudim radi reprize. Tamna kosa joj je raširena na jastuku i izraz joj je spokojan dok spava. Ne obazirem se na žaoku zavisti zbog njenog mira, već se pitam da li bih ga i ja našao kad bih je bolje upoznao.

O, jebote, želim da ode.

Plašiš se bliskosti. Kerolajmino zvocanje odjekuje mi u ušima.

Kerolajn. Sranje.

Iznervirala me je zato što mi je poslala tri tugaljive poruke i više puta pokušala da me dobije. Farmerke su mi na

podu. Vadim telefon iz zadnjeg džepa. Bacam pogled prema usnuloj prilici pored mene – ne, nije se ni makla – pa čitam Kerolajnine poruke.

GDE SI?

JAVI SE!

DURIM SE

Koji joj je đavo?

Zna na čemu je; dovoljno me dugo poznaje. Jedno valjanje po krevetu neće promeniti moja osećanja prema njoj. Volim je... na svoj način, ali kao prijateljicu, dobru prijateljicu.

Mršt看 se. Nisam je zvao. Ne želim da je zovem. Ne znam šta da joj kažem.

Kukavice, šapuće moj glas savesti. Moram to da rešim. Iznad mene odblesci s Temze plutaju i poskakuju, slobodni su i lagani. Zadirkuju me. Podsećaju me na ono što sam izgubio.

Slobodu.

I na ono što sad imam.

Odgovornost.

Sranje.

Obuzima me griža savesti. To je nepoznato i neželjeno osećanje – Kit mi je zaveštao sve. *Sve*. A Kerolajn nije dobila ništa od njegove imovine. Ona je žena mog brata. I tucali smo se. Nije ni čudo što me savest muči. Duboko u sebi znam da i ona to oseća. Zbog toga je i otišla usred noći i nije me probudila, nije se pozdravila. Kad bi samo i devojka pored mene to učinila.

Brzo kucam poruku Kerolajn.

Zauzet danas. Si dobro?

Pet je ujutru. Karo spava. Bezbedan sam. Suočiću se s njom kasnije... ili sutra.

Heder se meškolji i otvara oči.

„Ćao.“ Kolebljivo mi se osmehuje. Uzvraćam joj, ali njen osmeh čili. „Trebalo bi da krenem“, kaže.

„Da kreneš?“ Nada mi buja u grudima. „Ne moraš.“ Trudim se da ne zvučim neiskreno.

„Moram. Idem na posao, a moja crvena haljina nije baš prikladna za kancelariju.“ Seda i privija svileni pokrivač na grudi. „Bilo je... lepo, Maksime. Hoćeš li se javiti ako ti dam broj? Radije bih pričala telefonom nego se dopisivala na *Tinderu*.“

„Naravno“, lažem ne trepnuvši. Privlačim joj lice i nežno je ljubim. Osmeh joj je snebivljiv. Ustaje, omotava pokrivač oko tela i počinje da skuplja odeću s poda.

„Hoćeš li da ti zovem taksi?“, pitam.

„Zvaću vozilo preko *Ubera*.“

„Ja ću.“

„Važi, hvala. Idem u Patni.“

Govori mi adresu. Ustajem, navlačim farmerke i izlazim iz spavaće sobe kako bi imala malo privatnosti. Čudno je kako se neke devojke ponašaju ujutru posle seksa: stidljive su i tihe. Više nije bludna, zahtevna sirena kao noćas.

Pošto sam ugovorio vožnju, čekam i piljim u tamnu Temzu. Heder se konačno pojavljuje i pruža mi papirić. „Moj broj.“

„Hvala.“ Stavljam ga u zadnji džep. „Vozilo će stići za pet minuta.“

Stoji s nelagodom, obuzeta postkoitalnom stidljivošću. Tišina se odužila te Heder prelazi pogledom po sobi kako ne bi gledala mene.

„Divan ti je stan. Prostran“, kaže. Znam da pokušava ćaskanjem da odagna nelagodu. Utom primećuje moju gitaru i klavir. „Sviraš?“ Prilazi klaviru.

„Da.“

„Zato imaš tako vešte prste.“ Mršti se jer shvata šta je rekla. Rumenilo joj se razliva po obrazima.

„Sviraš li ti?“, pitam, ne obazirući se na njenu opasku.

„Ne, nikad nisam odmakla dalje od blok flaute u drugom razredu.“ Olakšanje joj se širi licem, verovatno zato što sam ignorisao njenu primedbu o mojim prstima. „A sve ono?“ Pokazuje na miksete i ajmek u uglu.

„Radim kao di-džej.“

„Stvarno?“

„Da, nekoliko puta mesečno u jednom klubu u Hokstonu.“

„Otud toliko ploča.“ Pokazuje na zid s policama na kojima stoji moja zbirka ploča.

Klimam glavom.

„I baviš se fotografijom?“ Maše rukom prema crnobelim pejažima okačenim na velika platna u dnevnoj sobi.

„Da, a povremeno se nađem i s druge strane aparata.“

Izgleda zbunjeno.

„Kao model. Uglavnom za editorijale.“

„O, to ima smisla. Majstor za sve.“ Osmehuje se s više samopouzdanja. I treba da ga ima. Ona je boginja.

„Majstor kvariša“, šalim se na svoj račun. Međutim, njen osmeh čili i smenjuje ga zbunjenost.

„Je li sve u redu?“, pita me.

U redu? Na šta cilja, dođavola? „Jeste.“ Telefon mi zapišti – poruka da je njeno vozilo stiglo. „Zvaću te“, kažem, podižem njen kaput i širim ga kako bi ga obukla.

„Nećeš, ali nema veze. Takav je *Tinder*. Bilo mi je lepo.“

„I meni.“ Neću da joj protivrečim.

Pratim je do vrata. „Hoćeš li da te ispratim do kola?“

„Ne, hvala. Nisam mala. Ćao, Maksime. Drago mi je što smo se upoznali.“

„I meni... Heder.“

„Bravo.“ Široko se osmehuje, zadovoljna što sam joj zapamtio ime. Nemoguće je ne uzvratiti joj osmeh. „To je već bolje“, kaže. „Nadam se da ćeš naći ono što tražiš.“ Podiže se na prste i smerno me ljubi u obraz. Zatim se okreće i na visokim potpeticama tetura prema liftovima. Mrštim se dok gledam kako vrcka lepim dupetom ispod kaputa.

Da nađem ono što tražim? Šta to znači, dođavola?

Imam sve ovo. Upravo sam te imao. Sutra će biti neka druga. Šta mi je još potrebno?

Iako ne znam zbog čega, njene reči mi kvare raspoloženje, ali potiskujem ih i vraćam se u krevet, zadovoljan što je otišla. Dok skidam farmerke i nameštam se ispod pokrivača, njene reči mi odjekuju u glavi.

Nadam se da ćeš naći ono što tražiš.

Otkud joj takva ideja, jebote?

Upravo sam nasledio ogromno imanje u Kornvolu, imanje u Oksfordširu, drugo u Nortamberlendu i delić Londona – ali po koju cenu?

Pred očima mi se javlja Kitovo bledo beživotno lice.

Sranje.

Mnogo ljudi se sad oslanja na mene, previše ljudi: zakupci na gazdinstvima, radnici na imanjima, posluga u četiri kuće, građevinci u Mejferu...

Pakao.

Jebi se, Kite. Jebi se zato što si poginuo.

Zatvaram oči, potiskujući neprolivene suze. Hederine reči na rastanku odjekuju mi u glavi dok tonem u san.